

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Bc. Ondřeje Šafránka ve věci

žalobce: S. S., narozen X
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Lenkou Plecháčovou
sídlem Karlovo náměstí 559/28, 120 00 Praha 2

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství Policie Ústeckého kraje
sídlem Lidické náměstí 899/9, 401 79 Ústí nad Labem

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované spočívajícím ve vykázání žalobce ze společného obydlí dne 23. 10. 2025

takto:

- I. Určuje se, že zásah žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje, spočívající ve vykázání žalobce ze společného obydlí dne 23. 10. 2025 byl **nezákonný**.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 27 551 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) se žalobce domáhal určení, že zásah žalované spočívající v jeho vykázání ze společného obydlí dne 23. 10. 2025 byl nezákonný.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. V žalobě žalobce konstatoval, že potvrzení o vykázání ze dne 23. 10. 2025 (dále jen „potvrzení o vykázání“) neobsahovalo žádné odůvodnění zásahu. Namítal, že mu žalovaná v rozporu s § 45 odst. 2 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, (dále jen „zákon o policii“) nevydala kopii úředního záznamu o vykázání, ačkoli o ni dne 25. 10. 2025 osobně požádal. V tom žalobce spatřoval porušení svého práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Zmíněný úřední záznam je podle něj nezbytný k podání námitek podle § 44 odst. 5 zákona o policii. Uvedl, že neposkytnutím úředního záznamu o vykázání mu byla znemožněna účinná obrana, neboť nevěděl, jak bylo vykázání odůvodněno. Tvrzení žalované formulované v posouzení námitek vykázané osoby ze dne 27. 10. 2025 (dále jen „posouzení námitek“), že úřední záznam o vykázání byl žalobci předán již při provedení vykázání dne 23. 10. 2025, označil žalobce za nepravdivé. Ze zvukové nahrávky pořízené při provedení vykázání je podle něj zřejmé, že mu bylo předáno pouze potvrzení o vykázání spolu s poučením o právech vykázané osoby. Uvedl, že kdyby mu byl úřední záznam o vykázání skutečně předán, jak tvrdí žalovaná, byl by mu předán proti podpisu a bylo by nelogické, že žalovaná poté nevyhověla jeho žádosti o poskytnutí kopie. Dodal, že o úřední záznam o vykázání žádala i jeho zástupkyně, ani té však žalovaná nevyhověla. V tomto postupu spatřoval žalobce rozpor se zásadou transparentnosti výkonu veřejné moci a dále s právem na obhajobu.
3. Žalobce dále namítal, že ačkoli je v potvrzení o vykázání uvedeno, že vykázání bylo provedeno za účasti nezúčastněné osoby, tato osoba nebyla v potvrzení blíže specifikována ani podepsána. Konstatoval, že z potvrzení o vykázání proto nelze ověřit, zda podmínka přítomnosti nezúčastněné osoby byla skutečně splněna. K tvrzení žalované, že přítomnost nezúčastněné osoby – strážníka Městské policie Žatec – plyne z úředního záznamu o vykázání, žalobce zopakoval, že tento záznam mu nebyl přes jeho opakovanou žádost poskytnut.
4. Zákonné důvody pro vykázání podle § 44 odst. 1 zákona o policii nebyly podle žalobce naplněny, neboť svou manželku ani nezletilou dceru nikdy fyzicky nenapadl. Žalobce naopak verbálně napadala a omezovala na svobodě jeho manželka. Žádné skutečnosti proto podle něj nenasvědčovaly tomu, že z jeho strany hrozí nebezpečí útoku proti životu, zdraví a svobodě nebo zvláště závažný útok proti lidské důstojnosti. Žalobce uvedl, že policistům marně vysvětloval, že mu jeho manželka zablokovala cestu v úzké chodbě vedoucí ke vchodovým dveřím, a bránila mu tak v opuštění domu. Ze zvukové nahrávky, kterou žalované předložil, je podle něj zřejmé, že svou manželku opakovaně žádal, aby mu průchod uvolnila, ona mu přesto bránila v odchodu. Žalobce toto její jednání označil za snahu jej vyprovokovat k užití fyzické síly. Dodal, že k útoku se přesto vyprovokovat nenechal. Upozornil na skutečnost, že podle nahrávky na něj jeho manželka „dorážela“ a bránila mu v opuštění domu i poté, co ji údajně strčil. Podle žalobce si lze jen stěží představit, že by se oběť napadení takto stavěla do cesty útočníkovi. Dále poukázal na to, že se mu těsně před přivoláním policejní hlídky vysmívala a vyhrožovala mu. Tón jejího hlasu se podle žalobce po vytočení tísňové linky proměnil, neboť přešla do role oběti. Přivolání policejní hlídky označil žalobce za nástroj pomsty.
5. Žalobce zdůraznil, že se snažil policistům okolnosti svého soužití s manželkou objasnit a celou situaci vysvětlit, zejména tím, že jim poskytl zvukovou nahrávku incidentu. Žalobce shrnul, že ačkoli předložil důkaz zachycující celý průběh incidentu, žalovaná upřednostnila ničím nepodložená tvrzení jeho manželky. Důvodný předpoklad ve smyslu § 44 odst. 1

zákona o policii by se přitom podle něj neměl opírat jen o jediný pramen důkazu. Upozornil, že v obdobné věci (Zpráva o šetření ze dne 25. 8. 2015, sp. zn. 2857/2015/VOP) veřejný ochránce práv vyhodnotil jako chybný postup policistů, kteří vykazali ze společného obydlí muže jen na základě oznámení, které učinila na policejní služebně jeho manželka, a na základě lékařské zprávy, kterou jim přitom předložila. Vyjádřil přesvědčení, že v případě ojedinělého a nikterak závažného excesu by policista k vykazání přistupovat neměl.

6. Podle žalobce je vykazání právem aprobovaným průlomem do základních práv násilné osoby, a je proto třeba, aby při něm policisté postupovali v souladu se zásadami přiměřenosti a zdvořilosti podle § 11 a § 9 zákona o policii a dbali na to, aby nikomu nevznikla bezdůvodná újma.
7. Žalobce uvedl, že se snažil ve svých námitkách vysvětlit, proč bylo jednání jeho manželky účelové. Vylíčil, že již v roce 2018 uzavřeli jako manželé smlouvu o zúžení společného jmění manželů a sjednali si, že vůči sobě nečiní ani nebudou činit nároky na jakékoli vypořádání. Dále vylíčil, že u Okresního osudu v Lounech probíhá řízení o rozvodu manželství. Ve věci péče o nezletilou dceru již měl Okresní soud v Lounech rozhodnout tak, že dítě svěří do péče matky (tj. žalobcovy manželky) a žalobci stanovil povinnost platit výživné. Zdůraznil, že toto výživné k rukám své manželky řádně hradí.
8. Konstatoval, že podle posouzení námitek mělo být v úředním záznamu o vykazání – který stále nemá k dispozici – vykazání odůvodněno domácím násilím v podobě psychického a ekonomického nátlaku. K tomu uvedl, že ačkoli jeho manželka neprojevila o obnovu manželství žádný zájem, odmítla opustit společnou domácnost, která se nachází v jím vlastněné nemovitosti. Podotkl, že za ekonomické násilí jistě nelze považovat návrh na uzavření dohody o vypořádání společného jmění manželů a o úpravě bydlení po rozvodu manželství, který své manželce krátce před incidentem zaslal. Uvedl, že v jednání své manželky spatřuje křivé obvinění mající za cíl jej poškodit. Institut vykazání by měl podle něj sloužit těm nejzranitelnějším osobám, neměl by však být zlomyslně zneužíván v manželských sporech.
9. Žalobce k žalobě přiložil příspěvek na sociální síti Facebook, v němž jeho manželka uváděla, že začala plánovat pomstu. Tento příspěvek byl datován ke dni předcházejícímu den vykazání. Incident, který vyústil v jeho vykazání, označil žalobce za zinscenované fyzické napadení.
10. Při provedení vykazání byla podle žalobce porušena ustanovení zákona o policii tím, že žalovaná nedostatečně zjišťovala skutkový stav a nezohlednila jím předložené důkazy. Vykazání označil za nezákonné a nepřezkoumatelné. Uvedl, že žalovaná mu předala pouze strohé potvrzení o vykazání bez jakéhokoli odůvodnění. Takový postup podle žalobce odporuje základním zásadám zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), konkrétně zásadám přiměřenosti, legality a ochrany práv.
11. Žalovaná svým posouzením námitek podle žalobce zasáhla do jeho základních práv. Konkrétně namítal zásah do práva na nedotknutelnost obydlí podle čl. 12 Listiny. Takový zásah je podle něj přípustný jen v případech, kdy je nezbytný a přiměřený sledovanému účelu. Uvedl, že on byl vykazán bezdůvodně, a aniž by se mohl seznámit s podklady, proto byl tento zásah do práva na nedotknutelnost obydlí svévolný a nepřiměřený. Dále namítal zásah do práva na rodinný život podle čl. 32 Listiny a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), neboť mu byl nedůvodně a bez soudního rozhodnutí znemožněn styk s dítětem. Uvedl, že ačkoli Evropský soud pro lidská práva i

Ústavní soud opakovaně zdůrazňuje, že zásah do rodinného života musí být proporcionální a řádně odůvodněný, v jeho případě žalovaná postupovala bez náležitého odůvodnění. Dále namítal zásah do osobní svobody a svobody pohybu podle čl. 14 Listiny. Uvedl, že omezení svobody pohybu je možné jen z přezkoumatelného důvodu. Pokud mu však žalovaná neumožnila, aby se s důvody svého vykázání seznámil, bylo podle něj její omezení neoprávněné a svévolné.

Vyjádření žalované k žalobě

12. Žalovaná ve svém vyjádření nejprve zrekapitulovala postup předcházející vykázání žalobce dne 23. 10. 2025. Uvedla, že incident byl řádně proškoleným policistou vyhodnocen za použití dotazníku SARA DN (zkratka ze Spousal Assault Risk Assessment – domácí násilí) s výsledkem, že jsou splněny podmínky pro vykázání. Podle žalované byla tomuto úkonu přítomna též nezúčastněná osoba, a sice strážník Městské policie Žatec. Žalovaná uvedla, že bylo žalobci předáno poučení vykázane osoby, potvrzení o vykázání, v němž byly zaznamenány žalobcem uplatněné námitky, úřední záznam o vykázání a kontakty na instituce poskytující pomoc osobám, které nezvládají vlastní agresi. Žalovaná popsala, že den po vykázání provedla další šetření v okolí místa bydliště žalobce a jeho manželky. Policisté hovořili se sousedy, kteří však o žádných hádkách nevěděli. Dále hovořili se starší dcerou žalobcovy manželky, která uvedla, že se jí žalobcova manželka svěřila se dvěma incidenty, a to z minulého týdne a předchozího dne. Hovořili také s kamarádkou žalobcovy manželky, která sdělila, že se jí žalobcova manželka svěřuje s problémy spojenými s rozvodem manželství a s naschvály ze strany žalobce. Kamarádka žalobcovy manželky měla nadto uvést, že nastalá rodinná situace má negativní vliv na mladší dceru žalobcovy manželky.
13. Podle žalované byly veškeré žalobcovy námitky posouzeny dne 27. 10. 2025. Námitka, podle níž žalobce neobdržel úřední záznam o vykázání, byla posouzena jako nedůvodná, neboť úřední záznam o vykázání mu byl předán již dne 23. 10. 2025 spolu s potvrzením o vykázání a poučením vykázane osoby. Tvzení, že kdyby byl úřední záznam o vykázání žalobci předán, byl by mu předán proti podpisu, označila žalovaná za pouhý žalobcův předpoklad. Upozornila, že v jeho rozdělovníku je přímo vypočten okruh osob, kterým je určen. Za nedůvodnou označila také námitku nepřítomnosti nezúčastněné osoby. Ačkoli její totožnost nebyla v potvrzení o vykázání zaznamenána, žalobce si musel být její přítomnosti u vykázání vědom. Skutečnost, že nezúčastněná osoba u vykázání nechyběla, lze dokázat výsledkem strážníka Městské policie Žatec, který při žalobcově vykázání plnil úlohu nezúčastněné osoby. Důvody pro ukončení vykázání podle § 44 odst. 6 zákona o policii žalovaná při posuzování námitek neshledala, naopak bylo zjištěno, že projevy psychického i fyzického násilí ze strany vykázaneho objektivně existovaly.
14. Žalovaná se dále vyjádřila k důvodnosti závěrů o splnění podmínek pro žalobcovo vykázání. Uvedla, že k vykázání přistoupila poté, co žalobcova manželka učinila na tísňovou linku oznámení o napadení ze strany žalobce. Po příjezdu hlídky na místo byla žalobcova manželka, ale i nezletilá dcera, značně rozrušená a následně vyhledala lékařské ošetření. Její výpověď proto byla policisty hodnocena jako věrohodná. Žalovaná zdůraznila, že ačkoli byla výpověď žalobcovy manželky zásadním podkladem pro vykázání, nebyla podkladem jediným. Další shromážděné podklady podle žalované tvzení žalobcovy manželky doplňovaly a vytvářely ucelený obraz o hrozbě stupňování násilí. Žalovaná s odkazem na relevantní komentářovou literaturu (Vangeli, Benedikt. *Zákon o Policii České republiky*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 176 a násl.) a judikaturu (rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 62/2012-18) konstatovala, že vykázání je preventivním institutem, jehož účelem je krátkodobě zabránit pokračování domácího násilí, ale i hrozícímu domácímu násilí předejít. Shrнула, že žalobcova manželka působila věrohodně, nesnažila se jednání žalobce zveličovat, a žalovaná tak neměla důvod jejím tvrzením nevěřit či je považovat za smyšlená.

15. Domácí násilí nemusí mít podle žalované pouze fyzickou, ale může mít též psychickou podobu. To plyne z § 44 zákona o policii, podle něhož může útok směřovat nejen proti životu, zdraví či svobodě, ale též proti lidské důstojnosti. Žalovaná dále upozornila, že ačkoli institut vykázání slouží k ochraně obětí domácího násilí, přítomnost domácího násilí není podmínkou, kterou by bylo před vykázáním nutné prokazovat.
16. K žalobcovu tvrzení, že k napadení nedošlo a že v době vykázání neexistoval důvodný předpoklad budoucího útoku, žalovaná podotkla, že ani majetkové poměry mezi žalobcem a jeho manželkou (tj. např. skutečnost, že žalobce hradí výživné) nejsou ukazatelem toho, že další útoky nehrozí. Zvuková nahrávka předložená žalobcem podle žalované vylučuje možnost, že bylo napadení zinscenováno ze strany žalobcovy manželky. Žalovaná konstatovala, že při vykázání, coby faktickém úkonu, musí policisté reagovat v relativně krátkém čase, přesto podle ní v nyní řešené věci vycházeli ze všech objektivních skutečností, které mohli v daný okamžik, popř. později v rámci vypořádání námitek, zjistit.
17. Žalovaná uvedla, že si je vědoma toho, že vykázáním došlo k zásahu do základních práv žalobce, jednalo se však o zásah na základě zákonného zmocnění podle § 44 a násl. zákona o policii. Podmínky pro vykázání byly podle žalované splněny. Dodala, že Okresní soud v Lounech usnesením č. j. 0 Nc 788/2025-26 vyhověl návrhu na vydání předběžného opatření. Při rozhodování o předběžném opatření vycházel okresní soud ze stejných podkladů jako žalovaná. Podotkla, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 62/2012-18, jsou na rozhodnutí o předběžném opatření kladeny vyšší nároky než na vykázání podle § 44 zákona o policii. Tyto skutečnosti podle žalované potvrzují správnost jejího postupu při vykázání žalobce. Žalovaná proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobcova replika a další podání

18. V replice žalobce uvedl, že podle lékařské zprávy, z níž žalovaná citovala, jasné čerstvé trauma chybělo. Podle žalobce z ní vyplývá jen subjektivní tvrzení jeho manželky. Podotkl, že ani policisté při ohledání místa incidentu nepozorovali žádné známky po zápasu. Žalobce konstatoval, že podle vyjádření žalované na něm není jeho manželka finančně závislá, žalovaná proto podle něj nemohla mít za to, že se na své manželce dopouští ekonomického násilí.
19. Žalobce poukázal na to, že podle provedeného šetření lidé v sousedství žalobce a jeho manželky žádné jejich hádky neslyšeli. Starší dcera žalobcovy manželky měla policistům sdělit jen to, že od matky slyšela o dvou incidentech (včetně toho, který předcházел vykázání). Žalobce se vyjádřil k tvrzení kamarádky své manželky, že své manželce působil „naschvály“. Podotkl, že pod tímto pojmem nelze spatřovat domácí násilí. Žalobce upozornil, že na straně 5 svého vyjádření žalovaná uvedla, že se žalobcova manželka svěřovala s verbálním napadáním zejména kamarádce. Nic takového však podle žalobce z šetření nevyplynulo. Ačkoli žalovaná na straně 5 svého vyjádření uvedla, že žalobcově

manželce byla doporučena hospitalizace, podle žalobce tato skutečnost z lékařské zprávy neplyne.

20. Podle žalobce byla jediným podkladem pro jeho vykázaní výpověď jeho manželky, která na policisty působila rozrušeně, a dále výpovědi její starší dcery a kamarádky; ty však podle žalobce mohly vypovídat účelově. Žalobce podotkl, že z lékařské zprávy nevyplývá žádný objektivní nález, jen subjektivní anamnéza. K lékařskému vyšetření se podle něj jeho manželka mohla dostavit i bez toho, aniž by jakékoli zdravotní problémy skutečně pociťovala. Žalobce trval na tom, že ze shromážděných podkladů žádná hrozba stupňování násilí ani útoků nevyplývala.
21. Žalobce polemizoval s vyjádřením žalované, že ze zvukové nahrávky zachycující průběh incidentu ze dne 23. 10. 2025 nevyplývá, že by byl útok zinscenován. Popsal, že jeho manželka na zvukové nahrávce prohlašuje, že žalobcem vlastněná nemovitost je její, žalobcovu přítelkyni označuje jako „*Ukrajinku zkurvenou*“ a „*kurvu*“, sděluje žalobci, že by ho „*flákla*“ a opakovaně ho označuje za „*debila*“. Dále popsal, že konec nahrávky zachycuje situaci, kdy mu jeho manželka s úsměvem hrozila, že tento incident pro něj bude mít ještě dohru a následně změněným hlasem volala na tísňovou linku. Žalobce shrnul, že to byla jeho manželka, kdo mu vulgárně nadával, zatímco on se jen snažil hádku ukončit a opustit dům. Zdůraznil, že se jednalo o vzájemný konflikt rozvádějících se manželů. Uvedl, že on sám konflikty se svou manželkou nikdy nevyvolával ani neeskaloval.
22. K replice žalobce přiložil zvukovou nahrávku zachycující údajné napadení ze dne 16. 10. 2025. Podle žalobce je ze zvukové nahrávky zřejmé, že jej jeho manželka v přítomnosti nezletilé dcery vulgárně urážela a cíleně se snažila vyvolat konflikt; on se naopak proti ní žádného násilí (ať už verbálního, či dokonce fyzického) nedopustil. Zdůraznil, že ho jeho manželka odstrkávala od sušičky na prádlo takovou silou, že dopadl na kuchyňskou linku a bolestivě si narazil pánev, což podle něj ona sama výslovně připustila na zvukové nahrávce ze dne 23. 10. 2025.
23. Zvuková nahrávka zachycující předání protokolu o vykázaní a poučení o vykázaní dne 23. 10. 2025 v čase 00:17:08 podle žalobce zachycuje konstatování policisty, že důvody vykázaní jsou interní záležitostí žalované. Žalobce trval na tom, že úřední záznam o vykázaní nikdy neobdržel. Zopakoval, že pokud by mu byl předán dne 23. 10. 2025, stalo by se tak proti podpisu a žalovaná by neměla legitimní důvod odmítnout poskytnutí kopie úředního záznamu o vykázaní, o niž o dva dny později osobně žádal.
24. Žalobce dále k replice přiložil listinu – výzvu k vrácení daru ze dne 11. 12. 2025, kterou od své manželky obdržel dne 15. 12. 2025. Tato listina podle žalobce potvrzuje, že obvinění z domácího násilí je pro jeho manželku prostředkem, jak dosáhnout svého účelu, tj. vrácení daru pro nevděk. Zopakoval, že zinscenování fyzického napadení mohlo být reakcí jeho manželky na výzvu, kterou předchozího dne obdržela od žalobcovy zástupkyně. Žalobce dodal, že právě den před incidentem, který vyústil v jeho vykázaní, zveřejnila jeho manželka na sociální síti příspěvek, ve kterém uvedla, že začala plánovat pomstu. Na podporu svého tvrzení přiložil k replice snímek obrazovky zachycující tento příspěvek.
25. V podání ze dne 11. 3. 2026 žalobce uvedl, že dne 25. 10. 2025 neúspěšně osobně žádal o vydání úředního záznamu o vykázaní. Dodal, že na výzvu jeho zástupkyně ze dne 26. 10. 2025 k vydání tohoto úředního záznamu žalovaná nereagovala; zaslala pouze posouzení námitek. V něm podle žalobce rozporuplně uvedla, že kopie úředního záznamu nemohla být žalobci vydána, neboť obsahuje osobní údaje třetích osob, a že stejný úřední záznam byl

žalobci předán již 23. 10. 2025. Žalobce označil za velmi nepravděpodobné, že by příslušníci policie mohli stihnout sepsat podrobný úřední záznam bezprostředně po vykázání a předat jej žalobci společně s potvrzením o vykázání ještě též večer. Žalobce konstatoval, že ze zvukové nahrávky zachycující průběh incidentu dne 23. 10. 2025 vyplývá, že jeho manželka nesdělila policistům pravdivé skutečnosti. Podle žalobce měla žalovaná přiznat pochybení a vykázání zrušit.

Sdělení žalované

26. K výzvě soudu žalovaná podáním ze dne 4. 3. 2026 sdělila, že zvukovou nahrávku incidentu ze dne 23. 10. 2025 jí žalobce v elektronické podobě předal dne 27. 10. 2025, a to pravděpodobně na základě ústní či telefonické žádosti. Žalovaná současně uvedla, že odpověď na žádost žalobcovy zástupkyně o úřední záznam o vykázání není součástí spisového materiálu. Zmíněné žádosti se žalovaná věnovala ve vypořádání námitek, které žalobcova zástupkyně zaslala tímto e-mailem.

Ústní jednání

27. Při soudním jednání konaném dne 15. 4. 2026 žalobcova zástupkyně odkázala na písemná podání. Zdůraznila, že nebyly splněny zákonné podmínky pro vykázání, žalobci nebyl předán úřední záznam o vykázání a vlastnímu vykázání nebyla přítomna nezúčastněná osoba. Poznamenala, že v záznamu o zdravotní prohlídce žalobcovy manželky je uvedeno bez nálezu a bez traumatu. Namítala, že žalobce neobdržel úřední záznam o incidentu ani úřední záznam o vykázání.
28. Pověřená pracovnice žalované rovněž odkázala na písemná podání.
29. Soud v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 As 326/2022-88, č. 4563/2024 Sb. NSS, provedl při jednání dokazování čtením následujících listin ze spisu žalované sp. zn. KRPU-195540/PŘ-2025-040719: dotazník SARA DN, fotografická dokumentace ze dne 23. 10. 2025 včetně legendy, úřední záznam ze dne 23. 10. 2025 (o ohledání místa přestupku), úřední záznam ze dne 24. 10. 2025 (o zásahu policie), lékařská zpráva ze dne 23. 10. 2025 včetně reversu, úřední záznam ze dne 27. 10. 2025 (o pracovní neschopnosti žalobcovy manželky), oznámení o zranění osoby ze dne 27. 10. 2025, vyhodnocení záznamu ze dne 28. 10. 2025 a oznámení přestupku ze dne 28. 10. 2025. Dále soud provedl dokazování čtením listin ze spisu žalované sp. zn. KRPU-195548/ČJ-2025-040719: poučení vykázané osoby ze dne 23. 10. 2025, potvrzení o vykázání ze dne 23. 10. 2025, poučení ohrožené osoby ze dne 23. 10. 2025, úřední záznam o incidentu ze dne 23. 10. 2025, úřední záznam o vykázání ze dne 24. 10. 2025, úřední záznam ze dne 24. 10. 2025 (o zásahu policie), úřední záznam ze dne 24. 10. 2025 (o šetření v sousedství), úřední záznam ze dne 25. 10. 2025 (o kontrole dodržování vykázání), posouzení námitek vykázané osoby ze dne 27. 10. 2025, úřední záznam ze dne 27. 10. 2025 (o předání kontaktů na instituce), žalobcovy námitky proti vykázání ze dne 25. 10. 2025 včetně příloh, návrh dohody o vypořádání SJM a usnesení Okresního soudu v Lounech ze dne 5. 11. 2025. Soud provedl také dokazování přehráním tří videozáznamů zachycujících vykázání a zvukové nahrávky incidentu ze dne 23. 10. 2025, který předcházel vykázání; všechny tyto nahrávky předložila žalovaná soudu společně se zmíněnými spisy.
30. K videozáznamům žalobcova zástupkyně uvedla, že policista měl v ruce čtyři listy papíru, což odpovídá dvěma vyhotovením poučení vykázané osoby a dvěma vyhotovením potvrzení o vykázání. Z toho podle žalobcovy zástupkyně vyplývá, že úřední záznam o

vykázání žalobci předán nebyl. Ke zvukové nahrávce incidentu ze dne 23. 10. 2025 žalobcova zástupkyně podotkla, že konflikt vyvolala žalobcova manželka, zvyšovala hlas, vulgárně nadávala a dopouštěla se verbálního násilí vůči žalobci. Žalobcova zástupkyně zdůraznila, že žalobce se pouze bránil a snažil se projít kolem své manželky, která se mu postavila do cesty. Žalobcova manželka tak účelově vytvořila situaci, kterou následně hlásila na policii a již využila k odvolání daru pro nevděk. Žalovaná měla tuto zvukovou nahrávku k dispozici, a měla tudíž podle žalobcovy zástupkyně vyhodnotit, že nebyly splněny podmínky pro vykázání. Žalobcova zástupkyně netrvala na dokazování zvukovou nahrávkou zachycující vykázání, kterou pořídil žalobce.

31. Pověřená pracovnice žalované poznamenala, že zvukovou nahrávku incidentu ze dne 23. 10. 2025 si pořizoval žalobce a věděl, že ji následně použije v rámci svých sporů s manželkou, což mohlo mít vliv na jeho jednání během konfliktu. Ten podle pověřené pracovnice žalované vyvolal žalobce.
32. Poté soud na návrh žalobce provedl dokazování čtením e-mailové žádosti ze dne 26. 10. 2025 o vydání úředního záznamu o vykázání. Účastníci k dotazu soudu potvrdili, že přímá odpověď na tuto žádost neexistuje. Pověřená pracovnice žalované dále konstatovala, že žalovaná na uvedenou žádost reagovala v rámci vypořádání námitek proti vykázání.
33. K dotazu soudu žalobcova zástupkyně uvedla, že facebookový příspěvek žalobcovy manželky ze dne 22. 10. 2025 žalobce žalované nepředal.
34. Soud zamítl žalobcův návrh na provedení dokazování facebookovým příspěvkem jeho manželky ze dne 22. 10. 2025 a výzvou k vrácení daru ze dne 11. 12. 2025, neboť žalovaná neměla tyto podklady k dispozici, a navržené dokazování tak nesměřovalo k prokázání rozhodné skutečnosti.
35. Žalobcova zástupkyně netrvala na provedení dokazování navrženého v podání ze dne 11. 3. 2026, a to potvrzením o obdržení zprávy, e-mailem ze dne 29. 10. 2025, zvukovou nahrávkou incidentu ze dne 16. 10. 2025 a výsledkem žalobce.
36. Dále soud provedl na návrh žalobce dokazování screenshotem obrazovky telefonu (zachycující zaslání zvukové nahrávky incidentu ze dne 23. 10. 2025 žalované) a na návrh žalované výsledkem svědků policisty prap. L. D. a strážníka Městské policie Žatec M. C.
37. Pověřená pracovnice žalované poukázala na to, že zvuková nahrávka incidentu ze dne 23. 10. 2025 byla žalované doručena 27. 10. 2025 a ze stejného data je též posouzení námitek.
38. Žalobcova zástupkyně uvedla, že výslech svědka prap. D. potvrdil, že úřední záznam o vykázání nebyl žalobci předán v den vykázání. Dodala, že mu nebyl předán ani následně. K výpovědi svědka C. žalobcova zástupkyně podotkla, že vlastní vykázání neprobíhalo u žalobce doma, tudíž existují pochybnosti o tom, zda byl tento svědek jako nezúčastněná osoba přítomen celému vykázání.
39. V konečném návrhu žalobcova zástupkyně konstatovala, že provedené dokazování potvrdilo žalobcova tvrzení. Vyplynulo z něj, že žalobci nebyl předán úřední záznam o vykázání, že trvají pochybnosti o tom, zda byla vykázání přítomna nezúčastněná osoba, a že nebyly splněny zákonné důvody pro vykázání. Zdůraznila, že žalovaná měla k dispozici zvukovou nahrávku incidentu ze dne 23. 10. 2025 a není podstatné, zda žalobcovy námitky vyhodnocovala před jejím obdržením, nebo až poté. I kdyby se tak stalo až po vyhodnocení námitek, měla žalovaná podle žalobcovy zástupkyně vykázání zrušit. To však žalovaná neučinila, nechala vykázání trvat celé dva týdny a později i civilní soud vydal usnesení o

dalším trvání vykázaní. Žalobcova zástupkyně uzavřela, že vykázaní bylo nezákonné, a navrhla, aby soud žalobě vyhověl.

40. Pověřená pracovnice žalované v konečném návrhu uvedla, že k posouzení námitek došlo ve stejný den, možná ještě před tím, než žalobce předložil zvukovou nahrávku incidentu ze dne 23. 10. 2025. Trvala na tom, že podmínky pro vykázaní byly splněny, a to i kdyby žalobci nebyl předán úřední záznam o vykázaní. Podle pověřené pracovnice žalované existovala důvodná obava, že je možný další útok, situace mezi žalobcem a jeho manželkou eskalovala, spor byl dlouhodobý. Zdůraznila, že vykázaní není represí nebo trestem, nýbrž preventivním institutem; má zabránit možnému páčání násilí vůči ohroženým osobám a eskalaci konfliktů. Pověřená pracovnice žalované dodala, že civilní soud při rozhodování o předběžném opatření posuzoval důvody pro vykázaní samostatně. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

41. Podle § 82 s. ř. s. platí, že *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
42. Podle ustálené judikatury správních soudů je žaloba proti nezákonnému zásahu podle § 82 a násl. s. ř. s. důvodná, jsou-li současně splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a přitom byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li splněna byť jen jediná z takto kumulativně formulovaných podmínek důvodnosti ochrany podle § 82 s. ř. s., je nutno takovou ochranu odepřít a žalobu, která se jí domáhá, zamítnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 6. 2. 2020, č. j. 2 As 79/2019-61).
43. Žalobce se nemohl bránit jiným žalobním typem podle soudního řádu správního, protože o vykázaní se nevydává formalizované rozhodnutí. Kategorie „zásahů“ orgánů veřejné moci, proti nimž soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu, je velmi široká, jedná se fakticky o „*jakékoli jiné akty či úkony veřejné správy směřující proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, č. 2206/2011 Sb. NSS). Vykázaní naplňuje pojem zásahu orgánu veřejné moci, neboť je ve smyslu uvedené definice faktickým pokynem správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 62/2012-18) směřujícím vůči jednotlivci (žalobci) a způsobilým zasáhnout jeho právní sféru, aniž by se jednalo o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. (byť se materiálně jedná o rozhodování o právech žalobce, nejedná se o formalizovaný úkon, chybí tedy formální stránka rozhodnutí) či pouhý procesní úkon technicky zajišťující průběh řízení.
44. Zásah byl zaměřen přímo proti žalobci, neboť právě on byl vykázan ze společného obydlí a jeho okolí. Současně je zřejmé, že se uvedený faktický pokyn dotýká žalobcovy právní sféry. První, druhá, čtvrtá a pátá podmínka důvodnosti zásahové žaloby tak byly v nyní řešené

věci splněny. Hlavní otázkou, jež se stala předmětem posouzení, tak byla otázka zákonnosti zásahu (třetí podmínka).

45. Podle § 44 odst. 1 zákona o policii platí, že *lze-li na základě zjištěných skutečností, zejména s ohledem na předcházející útoky, důvodně předpokládat, že se osoba dopustí nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvláště závažného útoku proti lidské důstojnosti, je policista oprávněn vykázat tuto osobu z bytu nebo domu společně obývaného s útokem ohroženou osobou (dále jen „společné obydlí“), jakož i z bezprostředního okolí společného obydlí. Policista je oprávněn tuto osobu vykázat i v její nepřítomnosti. Pokud společné obydlí obývá nezletilé dítě, považuje se za ohroženou osobu podle této hlavy.*
46. Z § 45 odst. 2 písm. d) zákona o policii plyne, že *vykázaná osoba má právo vyzvednout si kopii úředního záznamu o vykázání u příslušného útvaru policie.*
47. Podle § 47 odst. 2 zákona o policii platí, že *při provádění úkonů souvisejících s vykázáním policista zajistí přítomnost nezúčastněné osoby; to neplatí, hrozí-li nebezpečí z prodlení.*
48. Soud nejprve posuzoval žalobcovy námitky směřující proti procesním pochybením, ke kterým mělo dojít v průběhu vykázání. Soud se proto zabýval otázkou, zda byla žalobci poskytnuta kopie úředního záznamu o vykázání, a také otázkou, zda byla vykázání přítomna nezúčastněná osoba.
49. Z provedeného dokazování soud zjistil, že složka žalovanou předloženého spisu nadepsaná „KRPÚ-195548/ČJ-2025-040719“ obsahuje úřední záznam o vykázání ze dne 24. 10. 2025. Obsahem zásahového spisu není žádný doklad (např. podpis potvrzující převzetí listiny), který by prokazoval, že byl úřední záznam o vykázání žalobci skutečně předán, jak tvrdí žalovaná. Mezi žalobcem a žalovanou není sporu o tom, že dne 25. 10. 2025 nebyla žalobci kopie úředního záznamu ani přes jeho výslovnou žádost poskytnuta. Tuto skutečnost žalovaná výslovně připustila na stranách 4 a 6 vyjádření k žalobě. Na straně 3 posouzení námitek pak žalovaná uvedla následující: „Dne 25. 10. 2025 se vykázaný dostavil na Obvodní oddělení policie ČR v Žatci, kde požádal o vydání kopie úředního záznamu pro paní advokátku, načež mu příslušník policie ČR sdělil, že úřední záznam, který je součástí spisové dokumentace, slouží především pro vnitřní evidenci a pro potřeby dalších úkonů, dále se v něm nacházejí osobní údaje vytěžených osob, které mohou přispět k objektivnímu vyhodnocení znaků domácího násilí. Příslušník policie zopakoval vykázanému, které formuláře ve věci vykázání mu již byly předány, jejich součástí byl mj. úřední záznam o vykázání. Jak již bylo shora uvedeno úřední záznam o vykázání byl vykázanému předán dne 23. 10. 2025, tudíž ustanovení § 45 odst. 2 písm. d) zákona o policii porušeno nebylo.“
50. Soud konstatuje, že dne 23. 10. 2025 žalobci úřední záznam o vykázání předán být nemohl, neboť je datován ke dni 24. 10. 2025. V době, kdy měl být podle tvrzení žalované žalobci předán, tedy ještě nebyl vyhotoven. To ostatně potvrdil i svědek prap. D., který uvedl, že úřední záznam o vykázání žalobci nepředal. Svědek vysvětlil, že se úřední záznam o vykázání vždy předává až dodatečně, neboť reálně nejde stihnout, aby se předal při vykázání. Z obsahu zásahového spisu je pak zřejmé, že ke dni vydání posouzení námitek vykázané osoby, tj. ke dni 27. 10. 2025, žalobci úřední záznam (jeho stejnopis, ani jeho kopie) nebyl v rozporu s § 45 odst. 2 písm. d) zákona o policii poskytnut. Pro úplnost soud dodává, že ze zásahového spisu nevyplývá případné pozdější poskytnutí kopie úředního záznamu (žádná doručenka ani podpis potvrzující převzetí žalobcem připojen není). Směrem k žalované soud sděluje, že pouhá skutečnost, že je žalobcovo jméno uvedeno v rozdělovníku úředního záznamu, nijak

nedokládá, že mu byl stejnopis úředního záznamu o vykázání předán. Žalovaná tedy své tvrzení, že žalobci předala úřední záznam o vykázání, neprokázala.

51. Na rozdíl od potvrzení o vykázání, jehož účel je popsán např. v bodu 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2023, č. j. 8 As 219/2022-41, úřední záznam o vykázání obsahuje – jakkoli stručné – odůvodnění vykázání, a může proto vykázané osobě posloužit k formulaci dalších námitek, které neučinila přímo na místě (srov. Šimánová, Hana. § 44 [Vykázání osoby ze společného obydlí]. In: Grivna, Tomáš, Šámal, Pavel, Válková, Helena a kol. *Oběti trestných činů*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 710–711, marg. č. 15, nebo též Vangeli, Benedikt. § 45 [Povinnosti a práva vykázané osoby]. In: Vangeli, Benedikt. *Zákon o Policii České republiky*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 186). Soud proto přisvědčil námitce žalobce, že neposkytnutí úředního záznamu zasáhlo do jeho práva bránit se proti vykázání cestou námitek podle § 44 odst. 5 zákona o policii coby jakéhosi *quasi* opravného prostředku, který institut vykázání do jisté míry formalizuje (srov. Vangeli, Benedikt. § 44 [Podmínky a náležitosti vykázání]. In: Vangeli, Benedikt. *Zákon o Policii České republiky*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 181–182).
52. Úřední záznam o vykázání totiž zaznamenal tvrzení žalobcovy manželky, že do ní žalobce dne 16. 10. 2025 strčil. V důsledku neposkytnutí úředního záznamu o vykázání se nemohl žalobce s tímto tvrzením seznámit a ani na ně ve svých námitkách reagovat přiléhavěji než jen obecným tvrzením, že svou manželku nikdy nenapadl. Žalobce přitom disponoval zvukovou nahrávkou celého incidentu, která by mu byla umožňovala, za předpokladu, že by byl s tvrzením své manželky obeznámen, účinnou polemiku. Příslušnou zvukovou nahrávku (soubor „20251610-zaznam.mp3“ o délce 0:10:50) tak žalobce předložil teprve v tomto soudním řízení v reakci na vyjádření žalované (strana 2), že dne 16. 10. 2025 mělo dojít k prvnímu fyzickému útoku.
53. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že neposkytnutím kopie úředního záznamu o vykázání žalobci žalovaná porušila § 45 odst. 2 písm. d) zákona o policii a současně zasáhla do žalobcova práva bránit se proti vykázání námitkami podle § 44 odst. 5 zákona o policii. Soud proto uzavírá, že neposkytnutí kopie úředního záznamu o vykázání žalobci navzdory jeho výslovné žádosti představuje zásadní procesní vadu způsobující nezákonnost vykázání.
54. Soud přisvědčil také námitce, že vykázání nebyla přítomna nezúčastněná osoba. Podle úředního záznamu o vykázání měl být vykázání přítomen strážník Městské policie Žatec s identifikačním číslem X. Uvedení identifikačního čísla ve smyslu § 90 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, představuje dostatečný identifikátor osoby, na jehož základě se soudu podařilo předvolat zmíněného strážníka jako svědka. Svědek M. C. však vypověděl, že se účastnil pouze úkonů v obci X na žalobcově pozemku a v jeho obývacím pokoji; na policejní služebně přítomen nebyl. Z toho jednoznačně vyplývá, že svědek C. nebyl přítomen u samotného vykázání (sdělení faktického pokynu žalobci), které se odehrálo na policejní služebně. Žalovaná tedy v rozporu s § 47 odst. 2 zákona o policii nezajistila přítomnost nezúčastněné osoby při provádění všech úkonů souvisejících s vykázáním.
55. Z judikatury správních soudů (např. bod 33 rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2024, č. j. 31 A 52/2024-46, nebo body 50 až 54 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2025, č. j. 11 A 26/2025-79) vyplývá, že nepřítomnost nezúčastněné osoby má za následek nezákonnost vykázání jen tehdy, pokud byla vykázána osoba touto nepřítomností dotčena na svých právech. „Účelem přítomnosti nezúčastněné osoby u vykázání je, aby v případě

sporu mezi policií a vykázaným, existoval někdo, kdo by byl schopen nezávisle popsat průběh vykázání“ (srov. bod 29 rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2024, č. j. 31 A 52/2024-46).

56. V nyní řešené věci z provedeného dokazování vyplynulo, že samotnému vykázání (sdělení faktického pokynu žalobci) nebyla přítomna nezúčastněná osoba. Žalovaná současně netvrdila ani neprokázala, že by hrozilo nebezpečí z prodlení. Soud podotýká, že povinnosti zajistit přítomnost nezúčastněné osoby nemůže žalovanou zbavit ani skutečnost, že samotné vykázání (sdělení faktického pokynu žalobci) se uskutečnilo na policejní služebně a za účasti dalšího policisty (jak dokládá videozáznam, jímž soud provedl důkaz). Stále totiž platí, že pouze nezúčastněná osoba může nezávisle popsat průběh vykázání.
57. Soud nicméně dospěl k závěru, že uvedené pochybení žalované v nyní řešené věci nezpůsobuje nezákonnost vykázání. Skutečný průběh vykázání provedeného na policejní služebně totiž bylo možné zjistit z videozáznamu, který žalovaná pořídila a jímž soud provedl důkaz. Žalobce navíc ani netvrdil, jak nepřítomnost nezúčastněné osoby při vykázání na policejní služebně zasáhla do jeho práv. Soud proto ve zjištěném porušení § 47 odst. 2 zákona o policii v tomto konkrétním případě neshledal důvod pro vyslovení nezákonnosti zásahu.
58. Nad rámec výše uvedeného se soud zabýval též důvodností vykázání jako celku, a to s přihlédnutím k tomu, že k procesní vadě spočívající v neposkytnutí úředního záznamu o vykázání došlo až v době, kdy zásah trval.
59. Soud „*musí provedené vykázání hodnotit s ohledem na informace, kterými disponovali či mohli a měli disponovat zasahující policisté v době, kdy bylo třeba se rozhodnout, zda k vykázání bude přikročeno, či ne. Rozhodnutí soudu o zákonnosti vykázání nemůže být ovlivněno jeho výhodou časového odstupu od samotného zásahu, nýbrž tento zásah musí být posouzen dle informací a skutečností, na jejichž základě policisté v daném případě jednali – s tím, že soud musí zvážit, zda tyto informace a skutečnosti poskytovaly v konkrétní situaci dostatečný objektivní podklad pro vykázání násilné osoby ze společného obydlí. V rámci hodnocení jednání a možnosti policistů v dané konkrétní situaci je přitom třeba zohlednit například i to, zda policisté museli postupovat a konat v časové tísní či ne, zda si v době vykázání mohli bez nepřiměřených obtíží a časové prodlevy opatřit další relevantní (objektivní) informace, aniž by tím popřeli smysl institutu vykázání (tím, že by v mezidobí již k dalšímu útoku došlo), atd.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 62/2012-18). S ohledem na výše uvedené soud nemohl přihlížet k žalobcem předloženému snímku obrazovky zachycujícímu příspěvek dne 22. 10. 2025, v němž jeho manželka uvedla, že začala plánovat pomstu. Tímto snímkem, který žalobce uplatnil až v řízení před soudem, totiž žalovaná podle obsahu zásahového spisu nedisponovala. To při ústním jednání potvrdila i žalobcova zástupkyně.
60. Podle úředního záznamu ze dne 24. 10. 2025, č. j. KRPU-195548-8/ČJ-2025-040719, (který není úředním záznamem o vykázání) žalobcova manželka dne 23. 10. 2025 v 17:05 oznámila na tísňovou linku žalované, že do ní žalobce strkal, takže se udeřila o zárubně, avšak zraněná není. Policista prap. L. D. zaznamenal, že od žalobcovy manželky zjistil, že manželské konflikty trvají od dubna 2025. Nejprve se mělo jednat o verbální napadání (výrazy „*píča*“, „*kunda*“, „*děvka*“), 16. 10. 2025 pak měl žalobce svou manželku prvně strčit. Dne 23. 10. 2025 měla být žalobcova manželka při hádce opětovně označována za „*kurvu*“ a posílána „*do píče*“ a „*do kundy*“. Tato hádka měla vygradovat takovým způsobem, že žalobce svou manželku strčil do hrudi, a ta upadla vzad a narazila přitom temenem hlavy do zárubní dveří. Policista

dále zaznamenal, že ačkoli tento náraz nezanechal povrchové zranění, žalobcova manželka si stěžovala na bolest a vyhledala lékařskou pomoc, což následně doložila lékařskou zprávou.

61. Soud konstatuje, že role policejního orgánu rozhodujícího na místě společného obydlí o vykázání je nelehká. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 2 As 146/2014-38, opatřit „objektivizovaný podklad pro předpoklad blížícího se útoku proti lidské důstojnosti je velmi obtížné, zejména neproniknou-li projevy nesouladu ve společném soužití osob za stěny jejich obydlí [...] Proto je potřeba obzvlášť pečlivě hodnotit věrohodnost výpovědi osoby, která tvrdí, že byla vícekrát napadena a nyní se obává útoku dalšího. Policisté mají nelehký úkol vážit, zda je zde rozumná pravděpodobnost, že některý ze zákonem předvídaných typů útoku nastane. Za tím účelem musí též vyhodnotit, zda je potřeba poskytnutí ochrany ohrožené osobě akutní, nebo zda je zde časový prostor pro ověření pravdivosti informací, s nimiž na policejní služebnu přišla“. Podle bodu 27 rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2025, č. j. 37 A 4/2025-55, je „při posuzování zákonnosti policejního vykázání [...] nutno vzít v úvahu, že k policejnímu vykázání dochází často v časové tísní, v emotivně vypjatých, proměnlivých situacích a že rozsah objektivních skutečností, jež jsou v danou chvíli zasahujícím policistům dostupné, je značně omezen“.
62. V bodu 47 rozsudku ze dne 5. 12. 2013, č. j. 9 Aps 11/2013-39, Nejvyšší správní soud uvedl, že „důvodný předpoklad musí vycházet z konkrétní objektivní skutečnosti, která nasvědčuje pravděpodobnosti budoucího útoku vykázané osoby. Provedení vykázání se tak nemůže zakládat kupříkladu pouze na subjektivních informacích a výpovědích ohrožené osoby, které nejsou podloženy objektivními skutečnostmi“. Takovou objektivní skutečností, která může sloužit jako rozumný podklad pro vykázání, může být podle bodu 48 citovaného rozsudku také lékařská zpráva, a to i kdyby neprokazovala příčinnou souvislost mezi zdravotním stavem ohrožené osoby a jednáním násilné osoby. Lékařská zpráva ve spojení s tvrzeními ohrožené osoby zakládá podle Nejvyššího správního soudu důvodný předpoklad hrozícího útoku, a tedy dostatečný základ pro vykázání násilné osoby ze společného obydlí.
63. V nyní řešené věci nemohli policisté *a priori* předpokládat, že žalobcova manželka, která rozrušená volala na tísňovou linku a prokazatelně vyhledala lékařskou pomoc, lže. To platí tím spíše, pokud známky rozrušení vykazovala i její nezletilá dcera, která byla svědkem celého incidentu. Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že podle objektivního nálezu na těle žalobcovy manželky chyběly čerstvé známky traumatu. Tvrzené fyzické násilí totiž ani nebylo takové intenzity, aby na těle žalobcovy manželky muselo nutně zanechat pozorovatelné stopy. Ačkoli předložená lékařská zpráva dozajista nedokládá, že se žalobcova manželka udeřila do temene, soud má za to, že již samotnou skutečnost, že vyhledala lékařskou pomoc, bylo namíste hodnotit jako silnou indicii věrohodnosti. Opačný závěr by vedl nezřídka k omezení použitelnosti institutu vykázání, a to zejména v těch případech, kdy je vzhledem k formě násilí, které nezanechává stopy, pro ohroženou osobu obtížné předchozí útok prokázat.
64. Pro úplnost soud dodává, že i v těch případech, kdy následky fyzických útoků na zdraví ohrožené osoby nejsou nikterak závažné, je třeba mít stále na zřeteli, že se jedná útoky směřující proti tělesné integritě a lidské důstojnosti, a tudíž je nelze za žádných okolností zlehčovat. Ani chybějící viditelná zranění proto nemohou být důvodem pro nevykázání násilné osoby, pokud je tvrzení ohrožené osoby věrohodné.
65. Za podstatné soud považuje také to, že provedení vykázání podle zákona o policii je podmíněno nižším stupněm pravděpodobnosti budoucího útoku násilné osoby, a to i v

porovnání s rozhodnutím o vydání předběžného opatření podle § 400 a násl. zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, dříve podle § 76b zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, (dále jen „o. s. ř.“). „Podmínky pro vykázaní podle § 44 zákona o policii jsou odlišné od podmínek pro vydání předběžného opatření podle § 76b o. s. ř., neboť v prvním případě dostačuje přítomnost ‚důvodného předpokladu‘ ohrožení chráněných hodnot (útku násilné osoby), v druhém případě musí být dána sama ‚existence‘ takového ohrožení“ (srov. body 45 až 47 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2013, č. j. 9 Aps 11/2013-39). Soud proto považoval za klíčovou otázku, zda policisté měli při provedení vykázaní k dispozici informace osvědčující existenci důvodného předpokladu budoucího útoku. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 62/2012-18, k otázce potřebné míry zjištění o nežádoucím jednání osoby uvedl, že „v případě aplikace vykázaní podle zákona o Policii [...] je třeba osvědčit toliko existenci ‚důvodného předpokladu‘ budoucího ohrožení chráněných hodnot. [...] V žádném případě po zasahujících policistech nelze vyžadovat, aby před přikročením k vykázaní nabyli úplné jistoty, že pokud násilná osoba nebude vykázána, dopustí se nebezpečného útoku proti životu, zdraví anebo svobodě nebo zvlášť závažného útoku proti lidské důstojnosti ohrožené osoby, neboť to by vedlo k naprosté neaplikovatelnosti institutu policejního vykázaní“.

66. Nejvyšší správní soud v bodu 30 rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 2 As 146/2014-38, dále vyslovil, že zásah je možné považovat za souladný se zákonem i tehdy, pokud se zakládá pouze na subjektivních informacích od ohrožené osoby, pokud jsou závažné a věrohodné, a současně v konkrétní situaci nelze další indicie získat bez neúměrného rizika, že by ohrožené osobě mohla být nezbytná ochrana odepřena a nepříznivý následek by v důsledku toho skutečně nastal. Soud zastává názor, že institut policejního vykázaní je třeba při následném soudním hodnocení vykládat s přihlédnutím k tomu, že jde o preventivní opatření (srov. bod 32 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2023, č. j. 8 As 219/2022-41), které policisté mají volit nejen tam, kde k útoku na ohroženou osobu prokazatelně došlo, ale také v těch případech, kdy je vzhledem k okolnostem daného případu, např. s ohledem na věrohodnost výpovědi, jen pravděpodobné, že k oznamovanému útoku došlo, a současně kdy lze též důvodně předpokládat, že by mohl následovat další útok stejně intenzivní či dokonce intenzivnější (srov. bod 56 rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 1. 2022, č. j. 57 A 105/2021-67). Judikatura správních soudů tedy „důkazní standard“ při vykázaní hodnotí mírněji než zpráva o šetření veřejné ochránčyně práv ze dne 25. 8. 2015, sp. zn. 2857/2015/VOP, na niž v žalobě poukázal žalobce.
67. Veden těmito úvahami soud dospěl k závěru, že vzhledem k okolnostem nyní řešené věci, kdy policejní hlídka přivolaná na místo incidentu se znaky domácího násilí zvažovala vykázaní žalobce v časové tísní, nebylo vadou, pokud policisté před provedením vykázaní nevyhodnotili jednotlivé podklady, které jim žalobce předkládal. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2023, č. j. 8 As 219/2022-41, vykázaní je leckdy prováděno ve vypjatých a lidsky složitých situacích, kdy je třeba faktickým pokynem bezprostředně reagovat na zjištěné skutečnosti v zájmu ochrany ohrožené osoby. Není proto pochybením, jestliže s ohledem na konkrétní okolnosti policista vykáže útočníka ze společného obydlí, aniž by ho k důvodům vykázaní blíže vyslechl a dal mu možnost se k věci vyjádřit, neboť se jedná o preventivní institut a vykázaná osoba může svůj pohled na věc vylicít a tvrzení ohrožené osoby vyvrátit v rámci námitek (srov. body 31 a 32 zmíněného rozsudku). Tím spíše nelze spatřovat vadu v tom, že policisté ještě před samotným faktickým pokynem (vykázaním) nevyhodnotili žalobcem předložené podklady.

68. Soud shrnuje, že okolnosti případu, kdy rozrušená žalobcova manželka nejprve oznámila na tísňovou linku opakované napadení a následně prokazatelně vyhledala lékařskou pomoc, přičemž známky rozrušení jevila i její nezletilá dcera, ve svém souhrnu samy o sobě dostatečně vypovídaly o věrohodnosti jejích tvrzení. Analogicky k bodům 33 a 35 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2023, č. j. 8 As 219/2022-41, lze tedy tvrdit, že již tyto skutečnosti mohly v nyní řešené věci založit předpoklad zasahujících policistů o hrozbě budoucího útoku ze strany žalobce, a poskytnutí ochrany jeho manželce se tak zasahujícím policistům zcela správně jevilo jako akutní.
69. Oproti tomu při posuzování námitek vznesených podle § 44 odst. 5 zákona o policii a při vyhodnocování zvukové nahrávky incidentu ze dne 23. 10. 2025 již žalovaná nepostupovala v časové tísni, a musela proto přezkoumatelným způsobem vypořádat jednotlivé uplatněné námitky i důkazní návrhy vykázané osoby. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 10. 2013, č. j. 9 Aps 11/2013-39, *„na celý postup správního orgánu při provádění vykázaní a vypořádání námitek je nutno nablížit jako na jeden celek, přičemž nedostatek odůvodnění vypořádání námitek (jakkoli na něj nelze vzhledem k charakteru institutu vykázaní uplatňovat tak vysoké standardy jako na správní rozhodnutí) má v takovém případě stejné účinky jako absence důvodů pro vykázaní samotné. I zde je totiž vzhledem k závažnosti důsledků vykázaní pro vykazovanou osobu nutno vyloučit prostor pro libovůli správního orgánu, což je zároveň hlavním smyslem institutu podání námitek jako takového“*. Z hlediska soudního přezkumu je klíčové, že stejně jako je vykázaní nutno *„posuzovat a hodnotit s ohledem na informace, kterými disponovali či mohli a měli disponovat zasahující policisté v době, kdy se museli rozhodnout, zda k vykázaní přikročí, či nikoliv, i způsob, jakým policie posoudila námitky vykázané osoby, je nutno hodnotit s ohledem na informace, kterými posuzující orgán disponoval či mohl a měl disponovat v době, kdy námitky posuzoval“* (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 3. 2025, č. j. 31 A 30/2024-99). Jak plyne z bodů 47 až 53 citovaného rozsudku, může nastat situace, kdy předpoklad útoku, který byl v čase faktického pokynu (vykázaní) důvodný, svou důvodnost ve světle nově zjištěných skutečností ještě za trvání vykázaní pozbyl.
70. Podle § 44 odst. 6 zákona o policii platí, že *shledá-li příslušné krajské ředitelství, že podmínky pro vykázaní nebyly splněny, vykázaní ukončí a o této skutečnosti vyrozumí ohroženou a vykázanou osobu bez zbytečného odkladu*.
71. Soud se proto dále zabýval otázkou, zda neměla žalovaná na základě podkladů, které vyhodnocovala až po provedení vykázaní, dospět k závěru, že vykázaní nebylo důvodné, a podle § 44 odst. 6 zákona o policii je ukončit.
72. Dne 24. 10. 2025 provedla žalovaná v sousedství žalobce a jeho manželky šetření. Podle úředního záznamu pořízeného prap. M. K. jedna ze sousedek vylíčila, že ještě před nedávnem na ni žalobce s jeho manželkou působili harmonickým dojmem (šli venku „ruku v ruce“). Uvedla, že jejich partnerské hádky nikdy neslyšela, jednou však zaslechla hlasitý projev nelibosti pronesený žalobcovou manželkou. Také druhá ze sousedek popsala jejich soužití jako bezproblémové. Oproti tomu kamarádka žalobcovy manželky popsala, že žalobce činí své manželce „naschvály“ (jako příklad uvedla, že ráno v domě nezatopil, ačkoli věděl, že pro jeho manželku jsou domácí práce vzhledem k jejímu nepříznivému zdravotnímu stavu náročnější). Starší dcera žalobcovy manželky pak uvedla, že *„ví pouze o případech, které jí matka řekla, kdy jeden se stal asi před týdnem a druhý učerejší den, podrobnosti k těmto neví“*.

73. Z provedeního dokazování (screenshot mobilního telefonu) dále vyplynulo, že ačkoli žalobce již v písemných námitkách proti vykázání odkazoval na zvukovou nahrávku incidentu ze dne 23. 10. 2025, žalované tuto nahrávku („AUD-20251027-WA0000.m4a“ o délce 0:31:40) předložil až dne 27. 10. 2025. Své tvrzení uvedené na straně 4 žaloby, že danou zvukovou nahrávku předložil nejprve policistům provádějícím vykázání a následně ji zaslal žalované, tedy žalobce neprokázal. Skutečnost, že žalovaná obdržela zmíněnou zvukovou nahrávku až v den, kdy vyhotovila posouzení námitek, však žalovanou nezavazuje povinnosti postupovat v souladu s citovaným § 44 odst. 6 zákona o policii.
74. Z obsahu zvukové nahrávky bylo zjevné, že žalobce svou manželku v čase 0:21:40 strčil. Na přímou otázku „Proč do mě strkáš?“ totiž žalobce odpověděl slovy „Protože se stavíš úmyslně do cesty.“ (0:22:47). Soud proto nemá pochyby, že žalobce proti své manželce užil fyzické síly, což je nepochybně jednání zcela neakceptovatelné a ohrožující nejen lidské zdraví, ale i důstojnost. Aniž by soud jakkoli relativizoval závažnost tohoto jednání, nemohl přehlédnout kontext celého incidentu, kdy žalobcova manželka výslovně připustila, že v minulosti vůči žalobci fyzickou sílu také užila: „Já jsem do tebe strčila jednou v životě a to jsem taky přiznala.“ (0:29:43). Nelze přehlédnout ani skutečnost, že při hádce směrem k žalobci pronesla: „Plácnu ti ji, a až ti ji mrdnu, tak to poznáš!“ (0:19:54). Zatímco žalobce opakovaně užíval vulgarismu „hovno“ (0:19:19, 0:20:13, 0:21:10) a sděloval své manželce, že se podle něj „chová jako debil“ (0:22:54), jeho manželka jej označovala slovy „nenormální“ (0:17:56), „vymletej“ (0:18:03), „kretén“ (0:18:08), „zmrď“ (0:18:09), „čůrák“ (0:18:18), „debil“ (0:21:00 a 0:28:23), „pětileté dítě“ (0:25:02), „IQ tykve“ (0:25:07) a opakovaně jej posílala „do píči“ (0:19:21 a 0:19:22). Ze zvukové nahrávky je nadto zřejmé, že po strčení se žalobcova manželka žalobci opět postavila do cesty a dalších 8 minut mu bránila ve svobodném pohybu, konkrétně v průchodu chodbou směrem ke dveřím, tedy pokračovala ve stejném konfrontačním jednání, na které předtím žalobce reagoval užitím fyzické síly.
75. Jakkoli soud obecně připouští, že ohrožená osoba nemusí být pasivní, aby mohla být považována za oběť (srov. např. bod 34 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2024, č. j. 17 A 113/2023-66), kontext incidentu jednoznačně vypovídá o symetrickém konfliktu bez jasně rozlišitelných rolí násilné a ohrožené osoby, při kterém byli oba rozvádějící se manželé útočníky a ani jeden z nich se druhého zcela zjevně nebál. Zatímco žalobcova manželka útočila proti žalobcově svobodě pohybu (bránila mu vlastním tělem ve volném průchodu chodbou v jím vlastněné nemovitosti), žalobce zaútočil na její tělesnou integritu tím, že do ní strčil.
76. Soud konstatuje, že pokud žalobcova manželka sdělila zasahujícím policistům, že ji její manžel již v minulosti jednou strčil a opakovaně verbálně napadal, žalobcem předložená nahrávka prokázala, že v tomto ohledu byl jejich konflikt zcela symetrický (žalobcova manželka jej na zvukové nahrávce opakovaně vulgárně urážela a výslovně připustila, že jej v minulosti sama strčila). Po vyhodnocení předložené zvukové nahrávky tedy žalovaná nedisponovala objektivním poznatkem, který by nasvědčoval tomu, že útoky ze strany žalobce byly intenzivnější než útoky ze strany jeho manželky.
77. Jen pro úplnost soud dodává, že z odůvodnění úředního záznamu o vykázání ani z odůvodnění posouzení námitek neplyne, že by žalovaná odůvodňovala vykázání ekonomickým násilím ze strany žalobce, soud se proto námitkou, že se žalobce vůči své manželce ekonomického násilí nedopouštěl, nezabýval.

78. Jakkoli se vymezení podmínek pro vykázaní podle zákona o policii neshoduje s vymezením domácího násilí podle nauky (srov. bod 3 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 2 As 146/2014-38), institut vykázaní je s pojmem domácího násilí úzce spjat. Na straně 2 posouzení námitek ostatně žalovaná přítomností projevů fyzického a psychického násilí argumentovala, přítomnost domácího násilí též zkoumala za užití dotazníku SARA DN. Soud je toho názoru, že možnost rozlišit mezi násilnou a ohroženou osobou je základním předpokladem pro aplikaci institutu vykázaní. To plyne již ze znění § 44 a násl. zákona o policii, který z bipartice násilné osoby na straně jedné a ohrožených osob na straně druhé vychází. Za situace, kdy jsou obě osoby zároveň útočníky, nenacházejí se v nerovném postavení (tj. ani jedna z osob nemá nad druhou převahu), jedná se o tzv. „italskou domácnost“, v níž chybí znak mocenské asymetrie. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2009, č. j. 5 As 84/2008-81, č. 1859/2009 Sb. NSS: *„Domácí násilí [nelze] zaměňovat s tzv. „italskou domácností“, kdy např. oba manželé po vzájemné hádce a potyčce ničí věci druhého, a nakonec třeba i zcela zdemolují byt. Zde jsou totiž oba účastníci v „rovném“ postavení, jsou silnými partnery, jsou pachateli i oběťmi současně. V takovém případě zde zcela chybí znak mocenské asymetrie, typické pro domácí násilí, resp. jakýkoli typ šikany. Jde pojmově o hádku, kde existují dva rovnocenní partneři. Nepochybně takový typ partnerského soužití není žádoucí, nicméně nemá pro jednoho či druhého z partnerů natolik devastující vliv jako šikana v asymetrickém vztahu – násilník – podřízená oběť. Domácí násilí však není jen pouhou hádkou. Skutková podstata domácího násilí se nevztahuje na ojedinělé roztržky či půtky, ani na argumentační konflikty mezi partnery, které sklouznou do násilné podoby. Domácím násilím se míní velmi tvrdá a nezdravá podoba partnerských vztahů označovaná jako zneužívání partnera. Z pohledu oběti jde nejdříve o lidskou důstojnost, pak o osobní bezpečí a nakonec o život.“*
79. Zákon výslovně ukládá hodnotit důvodnost předpokladu dalšího útoku s ohledem na předcházející útoky (srov. § 44 zákona o policii). V nyní řešené věci nebylo v době, kdy žalovaná vyhodnotila zvukovou nahrávku incidentu ze dne 23. 10. 2025, možné důvodně předpokládat, že původcem možného příštího útoku bude právě žalobce, a nikoli jeho manželka, neboť podle objektivních zjištění, jimiž žalovaná disponovala, se k násilí verbálnímu (vulgarismy) i fyzickému (strkání) v minulosti prokazatelně uchýlili oba.
80. Soud dále poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 3. 2025, č. j. 31 A 30/2024-99, v obdobné věci. V něm uvedený soud vyslovil, že pokud dodatečně vyšlo najevo, že role obou aktérů byly symetrické (strčení bylo v dané věci vyprovokováno kousnutím do nosu), a jednalo se proto o tzv. „italskou domácnost“, krajské ředitelství policie mělo vykázaní ukončit. Obdobně v nyní řešené věci zpochybnily skutečnosti, které vyplynuly z předložené zvukové nahrávky, rozdělení rolí násilné a ohrožené osoby, a naopak potvrdily žalobcovo tvrzení, že se jedná o sice bouřlivý, avšak symetrický spor rozvádějících se manželů bez známek typických pro domácí násilí. Z uvedené zvukové nahrávky incidentu ze dne 23. 10. 2025 tak vyplývá, že nebyly splněny zákonné podmínky pro vykázaní žalobce. Skutečnost, že danou nahrávku pořídil žalobce, nijak nesnižuje její vypovídací hodnotu, pokud jde o okolnosti, za kterých žalobce do své manželky strčil, a nic nemění na závěru o symetrii sporu žalobce a jeho manželky.
81. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že ačkoli by samotný faktický pokyn policisty, který dne 23. 10. 2025 v 19:07 vykázal žalobce ze společného obydlí, z hlediska zákonnosti obstál, procesní vada spočívající v neposkytnutí kopie úředního záznamu žalobci dne 25. 10. 2025 [porušení § 45 odst. 2 písm. d) zákona o policii] zapříčinila nezákonnost vykázaní. Soud

nadto dospěl k závěru, že žalovaná měla po vyhodnocení žalobcem předložené zvukové nahrávky incidentu ze dne 23. 10. 2025 vykázaní podle § 44 odst. 6 zákona o policii bez zbytečného odkladu ukončit.

82. Směrem k žalobci soud podotýká, že předmětem tohoto řízení nebyla otázka, do kterých konkrétních žalobcových základních práv bylo zasaženo. Soud se proto blíže nevyjadřoval k jeho tvrzení, že vykázaní zasáhlo do jeho práva na nedotknutelnost obydlí, na rodinný život, do osobní svobody a svobody pohybu. Soud přitom odkazuje na bod 14 rozsudku ze dne 9. 4. 2020, č. j. 5 As 201/2019-28, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že *„účinná právní úprava [...] vyslovení porušení základních práv účastníků řízení správním soudem neumožňuje. Takto formulovaný výrok je typický pro Ústavní soud, jenž ve svých nálezech zásah do základních práv (shledá-li jej) konstatuje“*.
83. Vycházejí z judikatury Nejvyššího správního soudu, který vyslovil, že *„na celý postup správního orgánu při provádění vykázaní a vypořádání námitek je nutno nahlížet jako na jeden celek“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2013, č. j. 9 Aps 11/2013-39), soud v souladu s § 87 odst. 2 s. ř. s. určil, že zásah žalované spočívající ve vykázaní žalobce ze společného obydlí dne 23. 10. 2025 byl nezákonný.
84. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 27 551 Kč. Náklady řízení tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 2 000 Kč a odměna a náhrada hotových výdajů žalobcovy zástupkyně včetně DPH. Výše odměny a náhrady vychází z vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění vyhlášky č. 258/2024 Sb. (dále jen „advokátní tarif“).
85. Žalobcova zástupkyně učinila pět úkonů právní služby [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu; podání repliky – § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu; podání doplnění důkazních návrhů – § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu; účast na jednání před soudem – § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Za tyto úkony jí podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu náleží odměna 5x 4 620 Kč, tj. 23 100 Kč, a podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů advokáta 2 250 Kč (pět režijních paušálů po 450 Kč).
86. Náklady řízení dále zahrnují cestovné žalobcovy zástupkyně k soudnímu jednání z Prahy do Ústí nad Labem a zpět ve výši 1 301 Kč (celkem 182 km, kombinovaná spotřeba vozidla Toyota Corolla, RZ X, ve výši 3,6 litru benzínu automobilového na 100 km doložena technickým průkazem, cena benzínu automobilového podle vyhlášky č. 573/2025 Sb. 34,70 Kč za 1 litr, základní náhrada za 1 km jízdy podle téže vyhlášky 5,90 Kč) a náhradu za promeškaný čas strávený cestou k tomuto jednání a zpět ve výši 900 Kč [šest započatých půlhodin po 150 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu].
87. Žalobce dále požadoval nahradit své vlastní cestovní náklady osobním automobilem z místa bydliště k jednání soudu. Podmínkou přiznání této náhrady je však podle § 30 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, předchozí souhlas soudu. Takový souhlas žalobci udělen nebyl, a proto mu soud tuto náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. dubna 2026

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu